

ere grad vil blive tale om anlæggelsen af en helhedsvurdering.

Socialministeriet har ikke bemærkninger for så vidt angår arbejdsløshedsforsikringen, men skal for så vidt angår ulykkesforsikringens område anføre, at ministeriet ikke finder, at der bør foretages en særlig behandling af ulykkesforsikringsagerne.

Det skal ikke bestrides, at det i adskillige sager, der forelægges ankestyrelsen efter en helhedsvurdering, vil vise sig, at afgørelsen skal holde sig til det enkelte forhold, som er påklaget (d. v. s. ikke giver anledning til en „helhedsvurdering“).

Ligeledes er det korrekt, at der inden for visse sagstyper i ringere grad end for andre vil blive tale om en „helhedsløsning“. Dette gælder ulykkesforsikringen og sandsynligvis også andre arter af sociale sager, der nu behandles i andre klageorganer.

Det afgørende er imidlertid, at det inden for disse områder givetvis ofte er nødvendigt med en helhedsløsning. Det afgørende er, at alle sager i ankestyrelsen behandles med blik for en helhedsvurdering, da det ellers vil være tilfældigt, om man er opmærksom på problemerne. Det forhold, at det måske ikke er flertallet af sagerne, er derimod uden betydning.

Et klageorgan, der er specielt indrettet — og dermed indstillet — på at behandle en bestemt type sager, som for ulykkesforsikringsrådet, vil ikke have de samme muligheder for at anlægge en helhedsbetragtning som den sociale ankestyrelse.

Ankenævnenes erfaring om, i hvor mange sager en helhedsbetragtning vil føre til en „helhedsløsning“, må ses i lyset heraf.

2. Sager, der behandles i landsnævnene for børne- og ungdomsforsorg.

Som karakteristiske grupper af sager kan nævnes sager om fjernelse og nægtelse af hjemgivelse af børn, klager vedr. børneforsorgslovens §§ 81 og 82, klager vedrørende påbud om eller nægtet ophør af børneværnsforanstaltninger, nægtet iværksættelse af børneforsorg og betalings spørgsmål.

Med hensyn til lægmandselementets egenhed i disse sager skal henvises til, at der i en overgangsperiode vil blive etableret en særordning for visse grupper af sager vedrørende børne- og ungdomsforsorg, således at der ved behandlingen af disse sager deltager

ankechefer og beskikkede medlemmer, der har særligt kendskab til sagsområdet.

3. Revalideringssager.

I afgørelsen af sager, der forelægges for revalideringsnævnet, deltager „lægmænd“, der udnævnes efter indstilling fra arbejdsministeriet, Dansk Arbejdsgiverforening, Landsorganisationen, De samvirkende Invalideorganisationer og bestyrelsen for Samfundet og Hjemmet for Vanføre. Endvidere skal et medlem have tilknytning til den overordnede sociale administration i en kommune. Herudover deltager i afgørelsen formanden og et lægekyndigt medlem.

Der foreligger ikke nogen egentlig opgørelse over fordelingen af de sager, som afgøres af revalideringsnævnet og som kan forventes at blive påklaget til den sociale ankestyrelse.

Det kan dog nævnes, at revalideringsnævnets afgørelser typisk vedrører sager om støtte til invalider til anskaffelse af motor-køretøj samt klagesager vedrørende revalideringscentrenes afgørelser om støtte under erhvervsmæssig revalidering.

Folketingsudvalgets spørgsmål om, hvorvidt lægmandselementet må anses for velegnet ved afgørelse af denne art af sager, har ikke af socialministeriet være forelagt for revalideringsnævnet.

Socialministeriet skal herved henlede opmærksomheden på, at revalideringsnævnet ikke nedlægges ved oprettelsen af den sociale ankestyrelse, men at nævnets sager skal kunne påklages til ankestyrelsen.

Det „læge“ element ved afgørelsen af disse sager bevares derfor indtil videre i sin hidtidige form.

4. Sager vedrørende sociale pensioner og offentlig forsorg m. v. Disse sager henhører under socialministeren som øverste klageinstans.

Typisk er der tale om sager vedrørende pensionsberegningen, personlige tillæg til pension, hjælp i henhold til forsorgsloven, omsorgsloven og børnetilskud m. v.

Lægmandselementet må anses for velegnet til deltagelse i afgørelser af denne gruppe af sager.

Spørgsmål 7:

Hvornår agtes der indskudt et ankeled